

Polibek pro Dudleyho

Byl to dosud nejteplejší den celého léta, schylovalo se k večeru a velké, solidně stavěné domy v Zobí ulici tonuly v ospalém tichu. Auta, která se obvykle blýskala čistotou, stála zaprášená na příjezdových cestách a kdysi smaragdově zelené trávníky byly vyprahlé a zažloutlé – zalévání bylo vzhledem k panujícím suchu zakázáno. Obyvatelé Zobí ulice, kteří tak byli ochuzeni o svou obvyklou zábavu – totiž mytí aut a stříhání trávy – se uchýlili do stínu svých chladných domů a okna nechávali otevřená dokořán, protože doufali, že se jim dovnitř podaří přilákat neexistující vánek. Jediný, kdo zůstal venku, byl asi patnáctiletý chlapec, který nehybně ležel na zádech v květinovém záhonku před domem číslo čtyři.

Byl to hubený černovlasý mladík s brýlemi, který působil oním kostnatým a poněkud nezdravým dojmem někoho, kdo za krátkou dobu hodně rychle vyrostl. Džínsy měl potrhane a ušpiněné, tričko vytahané a vyrudlé a podrážky tenisek se mu odlepovaly od svršku. V sousedech Harry Potter svým vzhledem žádné sympatie nevzbuzoval – byli to vesměs lidé, podle jejichž názoru by měl být ošuntělý zevnějšek trestný ze zákona, toho večera však byl Harry schovaný za velkým keřem hortenzií, který ho skrýval před zraky kolemjdoucích. Popravdě řečeno mohl být odhalen jedině v případě, že by strýc Vernon nebo teta Petunie vystrčili hlavu z okna obývacího pokoje a podívali se přímo dolů na záhonek pod sebou.

Celkem vzato byl Harry přesvědčen, že si svůj úkryt vybral velice dobře. Ležet na zemi ztvrdlé vedrem nebylo sice nejpohodlnější, na druhé straně na něj ovšem nikdo zlostně nezahlížel, neskřípal zuby tak hlasitě, že by nebylo slyšet zprávy, a nebombardoval ho jedovatými otázkami, jak se stávalo po každé, když se pokusil usadit v obývacím pokoji a dívat se na televizi s tetou a se strýcem.

Téměř jako by jeho myšlenky propluly otevřeným oknem

dovnitř, ozval se náhle hlas Vernona Dursleyho, Harryho strýce.

„Jsem vážně rád, že už se tu ten kluk nesnaží zaclánět. Kde vůbec je?“

„Nevím,“ odpověděla lhostejně teta Petunie. „V domě není.“ Strýc Vernon si odfrkl.

„*Dívat se na zprávy...*“ zabručel kousavě. „Zajímalo by mě, o co mu doopravdy jde. Jako kdyby normálnímu klukovi záleželo na tom, co se říká ve zprávách – Dudley nemá sebemenší ponětí o tom, co se děje, pochybuji, že by vůbec věděl, kdo je ministerským předsedou! A každopádně o tom *jeho spolku v našich zprávách* nic nebude...“

„Vernone, psst!“ sykla teta Petunie. „Máme otevřené okno!“

„Ach – ano – promiň, drahá.“

Dursleyovi se odmlčeli. Harry poslouchal reklamní melodii, doporučující k snídani vložky s ovocem a otrubami, a sledoval přitom, jak kolem domu pomalu prochází paní Figgová, potrhlá stará milovnice koček z nedalekého Šeríkového nároží. Mračila se a něco si pro sebe tiše mumlala. Harry byl hrozně rád, že je schovaný za keřem, protože paní Figgová si poslední dobou navykla zvat ho k sobě na čaj pokaždé, když se s ní na ulici potkal. Zahnula za roh a zmizela mu z dohledu ještě dřív, než k němu oknem znovu dolehl strýcův hlas.

„Dudláneček je u někoho na návštěvě?“

„U Polkissovců,“ informovala ho pyšně teta Petunie. „Má mezi dětmi hodně kamarádů, je tak oblíbený...“

Harry měl co dělat, aby potlačil posměšné odfrknutí. Ve všem, co se týkalo jejich synáčka Dudleyho, si Dursleyovi počínali neuvěřitelně přihloupě. Spolkl i s navijákem všechny jeho přitroublé výmysly o tom, jak každý večer letních prázdnin tráví na návštěvě u některého člena své party. Harry velice dobře věděl, že nikoho doma nenavštěvuje; Dudley i jeho parta se večer co večer bavili tím, že pustošili dětské hřiště, kouřili na nárožích a házeli kamením po dětech a projíždějících autech. Harry je pravidelně vídal na svých procházkách večerním Kvikálkovem; většinu prázdnin totiž trávil tím, že se toulal po ulicích a cestou vytahoval z popelnice staré noviny.

K Harryho uším se donesly zahajovací tóny znělky, která ohlašovala zprávy v sedm hodin, a Harry cítil, jak mu náhle

ztěžkl žaludek. Možná že právě dnes večer – po měsíci čekání – to přijde.

„Letiště ve Španělsku se plní rekordním množstvím bezradných rekreatantů díky stávce pozemního personálu, která trvá již druhý týden...“

„Poslal bych je na doživotní siestu, ničemy,“ ztratil se konec hlasatelovy věty ve vrčivé poznámce strýce Vernona, nezáleželo však na tom; venku na záhonku Harry cítil, jak se mu žaludek opět uvolnil. Kdyby se něco stalo, určitě by to ve zprávách ohlásili na prvním místě. Smrt a zkáza byly z hlediska důležitosti přednější než rekreatanti, kteří se nemohou vrátit z dovolené.

Dlouze a pomalu vypustil zatajovaný dech a zahleděl se na zářivě modrou oblohu. Každý den letošního léta probíhal stejně: napětí, očekávání, dočasná úleva a pak znovu narůstající napětí... a s ním pokaždé stále naléhavější otázka: *Proč se dosud nic nestalo?*

Poslouchal dál, čistě pro případ, že by zaslechl nějaký nenápadný náznak, jehož skutečnou podstatu by si mudlové neuvědomovali – třeba nějaké nevysvětlitelné zmizení nebo nějaká podivná nehoda. Po stávce letištního pozemního personálu však následovala zpráva o suchu na jihovýchodě Anglie („Doufám, že se dívá ten moula odvedle,“ zaburácel strýc Vernon, „co pouští rozstřikovače ve tři hodiny ráno!“), o vrtulníku, který se málem zřítil na pole v Surrey, a o jakési slavné herečce, která se rozváděla se svým neméně slavným manželem. („Jako kdyby nás zajímaly takové nechutnosti,“ pípla přezíravě teta Petunie, která celou aféru dychtivě sledovala v kdejakém časopise, který jí přišel pod kostnatou ruku.)

Harry teď pod večerní oblohou zbarvenou zářivě doruda zavřel oči a poslouchal hlasatele: *„A nakonec se podívejte na andulku Adélku, která objevila nový způsob, jak se v letošním létě ochladit. Adélka žije v hostinci U Pěti per v Barnsley a dala se na vodní lyžování. Mary Dorkinsová se vypravila zjistit další podrobnosti.“*

Harry otevřel oči. Když jsou u andulek na vodních lyžích, nebude už následovat nic, co by stálo za slyšení. Opatrně se převálil na břicho, zvedl se na kolena a na lokty a chystal se vylézt zpod okna.

Posunul se asi o pět centimetrů, když se v rychlém sledu událo hned několik věcí.

Do ospalého ticha se jako výstřel z pistole zařízlo ostré prásknutí, po němž následovala hlasitá ozvěna, zpod zaparkovaného auta jako blesk vyběhla kočka a zmizela všem z dohledu a z Dursleyovic obývacího pokoje se ozval poplašný výkřik, hlasité zaklení a třesk rozbitého porcelánu. Jako na signál, na nějž celou dobu čekal, vyskočil Harry na nohy a vytáhl tenkou dřevěnou hůlku, kterou měl zastrčenou za pasem džínů, jako by tasil z pochvy meč – než se však stačil plně narovnat, udeřil temenem hlavy do otevřeného okna Dursleyových. Ozvalo se druhé ostré prásknutí a teta Petunie vykřikla ještě hlasitěji.

Harry měl pocit, jako by se mu hlava rozpoltila na dva kusy. S očima plnými slz zavrával, jak se pokoušel zaostřit pohled na ulici a zjistit, co způsobilo tu ránu, sotva se ale potácivě napřímil, natáhly se k němu z otevřeného okna dvě velké rudé ruce a pevně ho uchopily kolem krku.

„*Koukej – to – schovat!*“ zavrčel mu do ucha strýc Vernon. „*Okamžitě! Než – to – někdo – uvidí!*“

„Pusťte – mě!“ zachrčel Harry. Několik vteřin spolu zápasili, Harry levou rukou tahal za strýcovy prsty, tlusté jako klobásy, a v pravé zarputile svíral zdviženou hůlku. Pak mu náhle v místě, kam se udeřil, projela hlavou obzvlášť palčivá bolest a strýc Vernon vyjel a pustil ho, jako by dostal elektrickou ránu. Měl pocit, že v jeho synovci vzkypěla nějaká neviditelná síla, takže ho nebyl schopen udržet.

Harry, který sotva lapal po dechu, přepadl přes hortenziovou keř, pak vstal, narovnal se a rozhlédl se kolem. Neviděl sebe-menší známku čehokoli, co mohlo to hlasité prásknutí způsobit, v nedalekých oknech se však vyrojily obličejové tváře několika sousedů. Spěšně si zastrčil hůlku zpět pod džínů a pokusil se nasadit nevinný výraz.

„To máme krásný večer!“ zvolal strýc Vernon a zamával naproti na ženu z čísla sedm, jejíž zlostně stažená tvář se vynořila za síťovými záclonami. „Taky jste slyšela ten výfuk? Petunii i mě to docela vylekalo.“

Díval se ven a křečovitě se šklebil, dokud všichni zvědaví sousedé znovu nezmizeli za svými okny. Pak se jeho škleb

proměnil v grimasu vzteku, když mávnutím ruky přivolal synovce k sobě.

Harry postoupil o několik krůčků blíž, dával si však dobrý pozor a zastavil se v dostatečné vzdálenosti, aby ho vztažené ruce strýce Vernona nezačaly znovu škrtit.

„Co jsi tím k čertu sledoval, ty kluku?“ vyjel na něj strýc nakřáplým, vztekle přeskakujícím hlasem.

„Co jsem *čím* měl sledovat?“ opáčil chladně Harry a dál se rozhlížel po ulici vlevo i vpravo, protože stále doufal, že zahlédne původce toho prásknutí.

„Tím kraválem, jako bys střílel z poplašňáku přímo pod naším...“

„To jsem nebyl já,“ odporoval pevným hlasem Harry.

Vedle masitého zarudlého obličejce strýce Vernona se objevila vyzáblá koňská tvář tety Petunie. Vypadala, jako by se užuž chystala vybuchnout.

„Proč ses schovával pod naším oknem?“

„Ano – ano, správná otázka, Petunie! *Cos dělal pod naším oknem, kluku?*“

„Poslouchal jsem zprávy,“ zamumlal odevzdaně Harry.

Strýc s tetou si vyměnili pobouřený pohled.

„Poslouchals zprávy! *Už zase?*“

„No ano, jsou totiž každý den jiné,“ podotkl Harry.

„Nebud' drzý! Chci vědět, o co ti doopravdy jde – a ušetři mě těch nesmyslů o tom, že *posloucháš zprávy!* Moc dobře víš, že o tom *vašem spolku*...“

„Opatrně, Vernone!“ vydechla teta Petunie a strýc Vernon ztlumil hlas tak, že ho Harry sotva slyšel: „...že o tom *vašem spolku* se v *našich* zprávách nemluví!“

„To si jen myslíte,“ odsekl Harry.

Dursleyovi na něj několik vteřin zaraženě zírali a pak se ujala slova teta Petunie. „Jsi prolhaný malý ničema. Co tedy dělají všechny ty –“ také ona ztlumila hlas, takže následující slovo jí Harry musel odečíst ze rtů – „*sovy*, jestli ti nenosí zprávy?“

„Aha!“ zašeptal vítězoslavně strýc Vernon. „Z tohohle se nevykroutiš, kluku! Jako bychom nevěděli, že všechny zprávy dostáváš od těch odporných ptáků!“

Harry na okamžik zaváhal. Tentokrát pro něj nebylo snadné

říct pravdu, přestože strýc s tetou určitě neměli ponětí, jak mizerně se cítí, když to musí přiznat.

„Sovy... mi žádné zprávy nenosí,“ prohlásil bezvýrazně.

„Tomu nevěřím,“ vyhrkla okamžitě teta Petunie.

„Já taky ne,“ přidal se k ní důrazně strýc Vernon.

„Víme, že máš za lubem nějakou rošťárnu,“ obvinila ho teta Petunie.

„Nejsme přece žádní hlupáci,“ dodal strýc Vernon.

„Tak to je pro mě novinka,“ ušklíbl se Harry, jemuž začala docházet trpělivost, a než ho mohli Dursleyovi zavolat zpět, otočil se, přeběhl trávník před domem, přeskočil nízkou zahradní zídku a klusal ulicí pryč.

Byl v pořádném maléru a uvědomoval si to. Věděl, že později se bude muset k tetě a ke strýci vrátit a nést následky své prostořekosti, v tuto chvíli mu na tom ale nijak zvlášť nezáleželo; trápily ho mnohem palčivější problémy.

Harry si byl jistý, že to hlasité prásknutí způsobil někdo, kdo se právě *přemísťoval* odtud nebo sem. Byl to přesně stejný zvuk jako tenkrát, když se mu domácí skřítek Dobby ztratil před očima. Že by snad Dobby byl tady v Zobí ulici? Je možné, že ho právě v tuto chvíli sleduje? Jakmile Harryho tahle možnost napadla, prudce se otočil a rozhlédl se Zobí ulicí zpátky, ta se však zdála být úplně opuštěná a on docela jistě věděl, že neviditelným se Dobby udělat neumí.

Znovu se rozešel a sotva si uvědomoval, kudy vlastně jde; poslední dobou po těchto ulicích bloumal tak často, že ho nohy zcela automaticky nesly k jeho oblíbeným koutům. Každých několik kroků se ohlédl přes rameno. Když ležel mezi skomírajícími begoniami tety Petunie, ocitl se v jeho blízkosti někdo, kdo byl obdařen kouzelnými schopnostmi, o tom ani v nejmenším nepochyboval. Proč na něj ale nepromluvili, proč s ním nenavázali spojení a proč se teď schovávají?

A pak, právě když jeho pocity zklamání a beznaděje vrcholily, si přestal být tak jistý.

Možná ten zvuk přece jen neměl s kouzly nic společného. Možná že tak zoufale touží po sebemenší známce nějakého kontaktu se světem, do něhož patří, že se prostě nechává nepatřičně vzrušit docela obyčejnými zvuky. Může si snad být

stoprocentně jistý, že neslyšel třesknout něco, co se rozbilo v některém ze sousedních domů?

Harrymu se rozlil v žaludku jakýsi mdlý a tupý pocit, a než si stačil uvědomit, co se stalo, zaplavila ho další vlna beznaděje, která ho trápila celé léto.

Zítřka ráno ho budík probudí v pět hodin, aby mohl zaplatit sově, která mu doručí *Denního věštce* – mělo ale vůbec smysl odebírat ho dál? Harry se v posledních dnech omezoval jen na to, že zběžně prolétl titulní stranu; věděl, že až si ti idioti, kteří řídí redakci, konečně uvědomí, že se Voldemort doopravdy vrátil, bude to okamžitě v hlavních titulcích, a na žádných jiných zprávách mu nezáleželo.

Bude-li mít štěstí, přilétnou také sovy a přinesou mu dopisy od jeho nejlepších kamarádů Rona a Hermiony, i když veškerých nadějí, že by se z jejich dopisů mohl dozvědět něco nového, se už dávno vzdal.

Nemůžeme tobo napsat moc ty-víš-o-čem, to je ti jasné... Říkali nám, abychom nepsali nic důležitého pro případ, že by se naše dopisy dostaly do nesprávných rukou... Máme dost napilno, ale o podrobnostech se nemohu rozepisovat... Děje se poměrně hodně věcí, všechno ti vypovíme, až se uvidíme...

Jenže kdy se konečně uvidí? Nikdo se evidentně nenamáhal sdělit mu přesné datum. Do přání k narozeninám mu Hermiona načmárala *Nejspíš už se hodně brzy uvidíme*, jenže jak brzy bylo brzy? Pokud to Harry dokázal z náznaků v jejich dopisech posoudit, Hermiona s Ronem byli spolu, pravděpodobně u Ronových rodičů. Představu, že ti dva se báječně baví v Doupěti, zatímco on trčí tady v Zobí ulici, vydýchal jen stěží. Měl na ně takový dopal, že dokonce vyhodil dvě neotevřené krabice čokolády z Medového ráje, které mu poslali k narozeninám. Později toho litoval, když viděl povadlý salát, který mu toho dne předložila teta Petunie k večeři.

A s čím měli Ron a Hermiona tak napilno? Proč neměl napilno také on, Harry? Neprokázal snad, že je schopen zvládnout mnohem těžší problémy než oni? Zapomněli už všichni na to, co dokázal? Nebyl to snad *on*, kdo se dostal na ten hřbitov, stal se tam svědkem Cedrikova zavraždění, byl připoután k náhrobnímu kameni a málem zabit?